

МЪСЕЧНО ИЛЮСТРИРАНО НАУЧНО-РЕЛИГИОЗНО СПИСАНИЕ.

Год. V.

Септемврий, 1896.

Брой 9.

ЗАЩО НЕ СЕ ПРОПОВЪДВА ЕВАНГЕЛИЕТО У НАСЪ?

Въ миналия брой говорихме за цѣльта която се има прѣдъ видъ въ проповѣдианieto на Евангелието. Видѣхме че тази цѣль е наистина висока, защото спомага за нравствено-религиозното усъвършенствувание на човѣцитѣ. Всички признаваме че нашиятъ народъ е отпадналъ нравствено и религиозно; че не се грижи за най-върховнитѣ си интереси; че трѣбва да се положатъ голѣми старания за подиганнето му въ това отношение; че нашето духовенство трѣбва да се тури на чело на това дѣло и да го ръководи. То има църквитѣ и амвонитѣ на свое разположение; то трѣбва да възвѣстява онѣзи спасителни истини, които усърдно искавани сгрѣватъ сърдцата на слушателитѣ и ги въвеждатъ въ пѣти на живота. Но защо не се така проповѣдва Евангелието въ нашитѣ църкви? Защо не излиза „сила и огънь“ отъ амвонитѣ? Ахъ, защо? Нека всички свещеници да си зададатъ този въпросъ, и сериозно да го обмислятъ. Нека го разгледатъ обширно и всеотдаивно всички свещеннопроповѣдници. А особено надлежи на висшето духовенство да подложи този въпросъ на най-дълбоко обсъждане.

Ний ще посочимъ тукъ на нѣкои отъ по важнитѣ причини, които до голѣма степенъ обясняватъ отсъствието на живи душесъбудителни и въобще душеполезни проповѣди въ Българскитѣ църкви.

1. Печалниятъ фактъ че почти всичкитѣ свещеници не се чувствуватъ да сж отъ Бога призвани за чина и службата на свещеннослужителството и че въ слѣдствие на това, тази свещенна служба въсприма за тѣхъ наемнически характер и се унижава. Свещеникътъ се ръкополага и влиза въ свещенната си служба за да се препитава.

Истина „достоеиъ е работникътъ за заплатата си:“ но работникътъ трѣбва да работи, да изгори както трѣбва опредѣлената нему работа, итъкъ той не ще заслужава заплатата. Разбира се, че когато свещеникътъ е въодушевенъ отъ такива нескри подбуждения, той не ще бѣди прииспособенъ за важната си работа даже и да има потребното умствено образование. Първото нѣщо е, чувствува ли се призванъ отъ Бога за тази свята служба. Ако не се чувствува така призванъ, той не е достоеиъ за свещеникътъ. Подобрѣ да приеме най-скромна работа и честно да искара прѣжитанието си, нежеланъ е, неомисленито си постѣлване въ свещенически чинъ да дава поводъ да се хули свещеннослужителството. Може ли такъвъ свещеникъ или свещеннопроповѣдникъ да усѣща Павловото; „Горко ми ако не проповѣдамъ.“ Възможно ли е да гори сърдцето му отъ желанне да възвѣстява „неизсѣдимото богатство Христово“ на единъ умирающъ свѣтъ? Ще ли да може истината Божия да завладѣе душата на такъвъ служителъ Христовъ; да възбуди симпатитѣ му; да просвѣти душата му, щото той „да стане сиюще

олицетворение на проводена отъ небето истина? Разбира се че не може. Проклѣтия на много Християнски църкви е това, дѣто тѣ сѣ пѣли съ священнослужители заразени отъ свѣтски наемнически духъ. Такива священници даже и да иматъ *добрѣ слова* ще бѣдѣтъ като „мѣдъ що звѣнти или кимвалъ що дрънка.“ Първиятъ въпросъ който трѣбва да се зададе на всѣки кандидатъ за священнослужителството е: „Чувствувахъ ли се призванъ за тази священна служба, или си подбуденъ отъ желание просто да си оздравишъ препитание?“ Но какъ ще може да докаже този, който е дѣйствително призванъ за священнослужителството, факта на своето призвание? Ако е приелъ таква призвание, той ще може да го докаже, защото то му е направило дълбоко впечатление, и твърдѣ е възможно, той отъ начало да не е обръщаль надлежно внимание, и Богъ да го е призовавъ повторно и по-силно, щото всичкиѣ му недоразумѣния и съмнѣния да сѣ исчезнали. А отъ друга страна този който не е приелъ такъво призвание, твърдѣ лесно ще може да се познае. Но най-послѣ и най-добритѣ челоуѣци сѣ погрѣшили и възможно е слѣдъ най-добрия испитъ да се възмъжне недостоецъ священнослужителъ. Въ такъвъ случай добръ ще бѣде да се приймаѣ кандидатитѣ подъ испитъ за една или за двѣ години, и ако слѣдъ това врѣме се покажѣтъ приспособени за священната служба, тогазъ да се приймаѣ напълно. И ако слѣдъ всички такива мѣрки сѣ възмъжѣтъ недостойни лица, то тѣ ще съставляватъ *исключението* а не правилото, както е сега случайтъ въ нѣкои църкви.

(Слѣзва).

„МЕНЪ ГО СТОРИХТЕ.“

Една жена на име сестра Дора посвѣтила живота си на гледанне болни хора. До леглото ѝ имало звѣнецъ чрѣзъ който страдалци можели да я повикатъ въ кой да е часъ на нощта. Като ставала на звона на сигнала, тя повтаряла тѣзи думи, като да се съдържали омаятелна за нея сила: «Учительтъ дойде и тя зове.»

Като че болниятъ страдалецъ бѣше изчезналъ и въ леглото тя влѣдѣше лицето което биде едно врѣме насгърбено поради грѣховетѣ на свѣта. Христовото лице се прѣдставляло на въображеннето ѝ и ѝ придавало сила за борба.

О, име надъ всѣко друго име, бѣди не само товарѣтъ на нашата пѣснь, но и вдъхновенето на нашия животъ!

„Всѣко дѣло що вършишъ тукъ, върши го и за Господа;
Краятъ на всѣко мое дѣйствиє си Ти Господи!“

Надя,

РУССКА ПОВѢСТЪ ВЪ 1877 ГОД.

Прѣвелъ Т. Константиновъ.

(Продължение)

ГЛАВА XVII Учителъ и Ученикъ.

Животътъ на Гриша при прохода бѣше се съблѣкълъ отъ всичкиѣ му ужаси. Съ прѣмахването на иконата той можеше да направи избора за свой домъ. Никакви страхи не го нападаха нощя. Седмица слѣдъ седмица минавахъ въ миренъ овчарски животъ, и лѣтото се промѣни въ есенъ. Колибата на Созонтнева, неговитѣ нѣколко добитѣци и овци, бѣха въ грижата на Гриша, защото още се вървѣше че въ нѣкой день какъчлията щѣше да се завърне, и щѣше да си иска своето си пакъ. Само Генералътъ и Гриша знаяха че той никакъ не щѣше да се завърне.

Гриша бѣше върненъ настойникъ. Кравитѣ бѣха доени сутра и вечеръ и произведението се продаде на стария челоуѣкъ който направи маслото и спренето които бѣха продадени редовно въ Киевъ. Гриша скѣтваше всякой копѣекъ. Той се чувствуваше да е на Надя настойникъ. Но въ добавокъ на това имаше една друга само наложена длъжностъ която той никакъ не прѣнебрѣгна. Всяка сутринъ точно прѣди изгрѣване на слънцето той щѣше да отгърже лодката и щѣше да я прѣкара по веригитѣ ѝ на срѣщната страна дѣто той търпѣливо чакаше до катъ слънцето се възкачеше високо въ хоризона. Той вървѣше че Надя щѣше да се завърне нѣкой день на изгрѣване на слънцето. Челоуѣкътъ който управляваше лодката сега наблюдаваше го, като се чудѣше на странното му поведение. Той се дивѣше като гледаше чудно искривеното тѣло да прѣминава студената рѣка въ мъгливитѣ есенни сутрини и търпѣливо сѣдѣше на срѣщната страна съ загриженото му лице обрънато къмъ Западъ. Той бѣше въ недоумѣние като виждаше скърбния изгледъ и отчаяние въ очитѣ на Гриша като дохождаше назадъ самичкъ и мълчаливо се завръщаше при овцитѣ си, на неговитѣ безкрайни и не съставени занимания между пѣсѣчнитѣ брѣгове. Отъ врѣме на врѣме въ хубавитѣ дни Ге-

нералътъ дойде полека на брѣговетѣ да говори съ Гриша, и ако е възможно, да побѣди не побѣдимото отвращение което той върваше че момчето имаше къмъ него. Отъ началото той бѣше съвсѣмъ безуспѣшенъ, понеже когато Гриша го виждаше че наближаваше той щѣше да търси нѣкое скривалище въ нѣкоя пѣсѣчна дупка, или помежду тръстикитѣ до катъ се увѣрѣше че стариятъ челевѣкъ се е завърналъ у дома. Но малко по малко неговото отвращението видѣше се като че изчезваше, и той посрѣщна Генерала, ако и да най напредъ съ съмнѣ-

скитѣ селяни, и особено селянитѣ на Славо, питаехъ къмъ тѣхния Баронъ да се чуди защо тоя старецъ, който се считаше за студентъ и строгъ, отъ когото всякой се боеше, почти всякой го мразѣше, щѣше да избере за да излива благитѣ си думи и погледи, защото той щѣше да земе ржката му въ своята си и да гали лицето му и да му донася храна да яде и картинки за да гледа.

Между противодѣйствующитѣ усѣщания които сега пълняхъ изчезващата вечеръ на денътъ на Генерала имаше едно чувство което прѣбодолѣваше надъ всичкитѣ други.

Денеша отъ Генерала

ние, най послѣ съ нѣкакво заявление на задоволство и обичъ. Може би че бѣше едно чувство на съжалѣние къмъ осамотения старецъ че се възбуждаше въ сърцето му. Той почна да чувствува неговата благостъ; той разбра тихитѣ почти дѣтински думи които старецътъ му отираваше: той мислѣше че заблѣжаваша изгледи на обичъ и съжалѣние въ очитѣ на стареца които го слѣдвахъ въ всичкитѣ му движения. Всичко това бѣше тайна за Гриша. Той знаеше доволно за чувството на страхопочитание което Рус-

„Нека да не свърша динтѣ си,“ той мислѣше, „до катъ не направя брѣмето си по леко: да не се срѣщна съ Твореца си до дѣ не съмъ се постаралъ да направя удовлетворение! до дѣ не съмъ се научилъ да любя; до дѣ не съмъ се смирилъ прѣдъ нѣкого, поне, отъ ония които съмъ тѣй страшно онеправдалъ.“ Всякой път когато срѣщаше той Гриша то бѣше само да поднови нажаленото поканване къмъ момчето да склони да живѣе съ него, да напусне трудния си животъ и да води единъ животъ на спо-

койствие. Той ще се потруди да повърне онова което той бѣ зѣлъ отъ него.

Единъ день слѣдъ пладне въ есенята, слѣдъ единъ день на прѣвѣсходна хубостъ, Генералътъ който бѣше билъ принуденъ да стои въ кѣщи за по дълго и съ по болѣзненъ ударъ на болѣстѣта си отъ обикновенно, съ слаби сили остави дома си за да търси Гриша. Той бѣше занитъ въ коженъ и ходѣше паведенъ на тояката си. Полека той ходѣше прѣзъ нивитѣ, сениетъ тогнѣ като подигае главата си за да види ранно заходящото слънце въ юго-западнитѣ облаци тамъ отатѣтъ рѣката. Той достигна до пѣсчнитѣ брѣгове като нѣхтѣне и бѣше истощенъ, и Гриша който бѣше го видѣлъ че идѣше и го чакаше, аъ да подпира спирающитѣ му стѣпки, и го заведе на едно мѣсто обраснало съ мѣхъ, отъ дѣто тѣ гледахъ на безграничитѣ степи, сини, безинтересни и не весели.

„Гриша, много съмъ уморенъ. Боленъ съмъ билъ за много врѣме. Мисля че съмъ на умиране. Вие знаете какво значи умиране. Искамъ да ви видя честитъ Гриша, прѣди да отида. Не трѣба да ви оставя на татѣвъ единъ животъ. Вие всякога се отказвате да дойдете у дома, нѣ ако се поуспия, и съ Божията воля, азъ можъ, ще обичамъ да ви извадя отъ Славо на едно мѣсто дѣто приятели ще се грижатъ за васъ. Тѣ ще ви възпитатъ. Вие ще имате хубави градини за расходки съ плодове и цвѣти, ще имате конь за язденне и и слуги да ви шетатъ. Нѣ най доброто отъ всичко е азъ обичамъ щото вие да дойдете на кѣщата ми.“

Гриша се вгледа за дълго врѣме и втурчено въ Генерала; нѣкои скришни съмнѣние се възбудихъ чрѣзъ усърдието на странния чловѣкъ.

„Защо искате това? Ако само Надя се върне азъ ще съмъ честитъ тукъ. Азъ съмъ доволенъ якъ. Има доволенъ цвѣтъ тукъ, повече отъ колкото кой да е другъ, освѣнъ Надя, знае. Нѣма да отида отъ тукъ. Защо искате да си отида?“

„Защото, Гриша, и старецътъ първомъ се по двоуми, и послѣ пришепна, защото ви сте токо речи всичко което имамъ на свѣта. Искамъ да съмъ добръ къмъ васъ. Има доктори въ Петербургъ които ще се грижатъ за васъ, и вие ще се върнете пакъ, и ще живѣте всякога въ кѣщата ми, много врѣме слѣдъ като съмъ заминалъ отъ свѣта.“

„Не, не, извика Гриша, като турн рѣцѣтъ си прѣдъ очитѣ си, като да исключи силното искушение, „азъ не можъ да отида отъ тукъ. Ако ме любите ще ме държите тукъ; нѣма да ме отпратите отъ тукъ. Защо ме любите? Само Надя любви Гриша.“

Това бѣше едно питанне отъ което Генералътъ се е страхувалъ за дълго врѣме. Че момчето рано или късно щѣше да изрази оудавието си въ интереса който бѣше се показалъ и грижата излѣзла на върхъ него щѣше да се очаква, нѣ сега лице съ лице съ странното питанне той потрепера прѣдъ острия погледъ на глупеца.

„Гриша, той отговори,“ азъ ви любя защото съмъ принуденъ: защото единъ баща трѣба да любви сина си. Вие сте мой синъ. За много врѣме съмъ ви занемарилъ, много врѣме съмъ ви оставилъ да гиете тукъ безъ грижа или любовь.“

Жалниятъ погледъ въ изнуреното лице на болния чловѣкъ, треперението на прѣломѣния гласъ падна дълбоко въ сърдцето на Гриша. Отъ началото той не може да схване страпното нѣщо което му се откри. Той сѣдна до Генерала, и въ съчувствие аъ бѣлитѣ студени рѣцѣ въ своитѣ си и ги цѣлува. Горѣщитѣ слъзи падахъ бързо бързо отъ очитѣ на глупеца.

„Бароне, какво бѣше което казахте? Че съмъ вашъ синъ! Вие сте мой баща! Надя знаели това?“

„Никой не знае. Гриша вие сте мой синъ. Не ме питайте повече въпроси. Азъ неможъ, азъ не смѣя да ви отговоря. Сега вие знаете защо ви поискахъ да дойдете и да живѣте съ мене. Азъ съмъ много осамотенъ Гриша.“

За нѣколко врѣме тѣ сѣдохъ въ мълчание. Тогава Гриша като подигна очитѣ си въ лицето на стареца, продума.

„Нѣ иконата? Азъ се боя отъ Чудо Твореца. Тя е въ кѣщата ви, и азъ неможъ да доближа до нея. Вие трѣба да я покренете и да я държите далечъ отъ мене, и тогава ще дойдѣ и ще ви посѣтя по нѣкога. Ако дойдѣ тамъ да живѣя ще ме оставите ли да дохождамъ тукъ всяка сутринъ да чакамъ за Надя?“

Генерала обща всичко което Гриша поиска.

Заедно, рѣка въ рѣка тѣ прѣминахъ прѣзъ пѣсчнитѣ брѣгове, и тогава заловихъ пѣтя прѣзъ потъмняющитѣ дървета въ Ноемврий къмъ голѣмата кѣща на хѣлма.

Готвачътъ стоеше на вратата и като двамата, сега нъ чувствата си тъй подобни заминахъ го мълчаливо, още ръка въ ръка, той спусна очитѣ си на долу, като чувтвуваше по единъ неопредѣленъ начинъ трагедията и безкрайната живостъ на зрѣлището.

Съ течението на врѣмето, бащата и синътъ станахъ не раздѣлими. На хубави дни когато Генералътъ можеше да остави къщата Гриша го придружаваше където и да отиваше той. Тѣ ходѣхъ ръка въ ръка, и Гриша брацолевеше за каквото го интересуваше въ нивитѣ и горитѣ, и по край рѣката. За пръвъ пѣтъ старецътъ който бѣше живѣлъ въ градове обърна ума си къмъ естеството, и почна да има нѣкакви възгледи за пълнотата и богатството, и за поученията които Всемогущиятъ е събралъ въ най проститѣ прѣдмети въ земята, и въ въздуха, и въ водата. Гриша го направи да чуе гласове въ горитѣ и нивитѣ които той никога не бѣ чулъ по прѣди, и единъжъ го очуди като направи една сбирка отъ многобройно разнообразие на есеннитѣ кряски които свѣтѣхъ славно въ младитѣ разсадинци. До сега тѣ бѣхъ били само гниоци и листие за Генерала. Гриша го направи да почувствува възможността че тѣ може да сж чудни дарби отъ Бога да развеселяватъ стари очи.

Повече и повече Генералътъ се оттегли даже отъ своитѣ домашни, като избра само единъ или двама отъ върнитѣ си слуги да му служатъ. Не бѣше че той бѣше станалъ дрихлъ или недовѣрчивъ въ челоуѣцитѣ, нъ той усѣти мрачно че имаше другъ животъ който се отваряше прѣдъ него, че Гриша сега трѣбаше да бѣде неговъ другаръ, и че Богъ е далъ ключа на велики тайни въ живота на бѣдния му синъ който той е утаилъ отъ мадритѣ и силнитѣ.

Единъжъ като се расхождахъ Гриша посочи стѣпкитѣ въ снѣга на една куница и почна да расправа на другаря си навицитѣ на тия подземни ровячи въ полетата. Генералътъ каза че прѣзъ лѣтото той бѣ обѣщалъ петъ копѣйки за всякой чифтъ отъ прѣднитѣ имъ нокти които можехъ да се донесътъ на настойника, че куницитѣ бѣхъ гадъ и трѣбаше да се истребятъ. Когато Гриша чу това той се обърна къмъ него ядосанъ. „Защо да не живѣятъ? Тѣ сж хубави; малкитѣ имъ иматъ нужда отъ грижа; каква вреда причиняватъ освѣнъ нѣколко дупки въ полетата? Богъ ги е направилъ,

и направи ноктитѣ имъ за да ровятъ съ тѣхъ.“ Генералътъ никога не бѣше погледналъ на работата отъ тая страна. Той кротко прие мнѣнието на Гриша, и даде наставления на настойника си щото повече награди да не се прѣдлагатъ.

Нъ то бѣше въ полето на по високи идеи, въ отпоската на челоуѣка къмъ челоуѣка, че влиянието на Гриша, чудно и да се види да се каже това, имаше най свободно поле. Тукъ дѣйствително Генералътъ стана ученикъ на Гриша. Тѣ сѣдѣхъ заедно единъ денъ слѣдъ пладие при единъ прозорецъ като гледахъ най далечнитѣ поли на единъ хълмъ до рѣката. Бѣше студено и снѣгъ палеше. Тѣ забѣлѣвихъ какъ единъ слѣдъ другъ селянитѣ вървѣхъ по селскитѣ пѣти, и какъ въ дѣното на хълма тѣ се завърнахъ и вървахъ по полето покрито съ снѣгъ. По нѣкогашъ имаше по една жена, и единъжъ или дваъ по едно дѣте съ тѣхъ. Едно отъ дѣцата плачеше, вѣроятно отъ студъ. Послѣ слѣдъ малко нашиятъ старъ приятель Василий Павличъ замина, като се трудеше да изглеждаше че нѣмаше никое опредѣлено мѣсто дѣто отиваше, нъ и той се отби къмъ полето.

Генералътъ поледна на Гриша които съ устрѣние слѣдваше движенията на селянитѣ. „Знаете ли тоя челоуѣкъ Гриша? „Генералътъ бѣше забѣлѣжилъ колко Гриша изглеждаше задоволенъ и въсхитенъ.

„Да, да, това е проповѣдникъ. Михаилъ е много по добръ проповѣдникъ отъ колкото Василий, нъ той е на войната и великой го чака до дѣ се върне назадъ.“

„Нъ Гриша, какъ знаете всичко това? Знаете ли тѣзи Щудисти?“

„О да, азъ зная, Василия, и мнозина други. Тѣ сж много благи къмъ мене, и никогато не ми се смѣятъ както другитѣ правятъ по нѣкогашъ. И тѣ пѣятъ тъй хубаво. Да, зная ги. Азъ често бѣхъ въ събранията имъ въ Михайловата къща и долу по край рѣката, и азъ зная дѣ се събиратъ тѣ сега. Азъ зная това за много врѣме, но не ще ви кажа защото вне мислите тѣ никакъ не се събиратъ, и вне и попѣтъ искате да ги убиеете или да ги турите въ затворъ. Азъ ги любя. Тѣ сж добри къмъ Гриша. Какво криво сж направили? Тѣ пматъ хубави къщи, и градини, и цвѣтя, и тѣ носятъ бѣли дрѣхъ, и дѣцата имъ сж чисти. Тѣ пѣятъ хубаво. Може би нѣкой денъ ще ви заведъ да

ги чуе кога пѣятъ, нѣ вие трѣба да ми се обѣщавате че нѣма да ги поврѣдите.“

Това бѣше прѣвиятъ пѣтъ че Гриша и Генералътъ се докоснахъ до тоя прѣдметъ. Генералътъ се очуди и стресна да чуе таква изражения отъ единъ който е толковъ близо до него. Той се потруди да разубѣди другаря си. Той се помъчи съ голѣмо старание да му покаже въ какво заблуджение живѣхъ Щундиститѣ.

„Тѣ не сѣ истински синове на Церквата. Тѣ прѣзиратъ всичко което ние считаме за скѣпо. Тѣ не сѣ истински Христани.“

„Нѣ тѣ вѣруватъ въ Христа. Азъ съмъ ги чулъ да се молятъ на Него и да пѣятъ за Него. Азъ не знаа какво искате да кажете съ думитѣ синове на Церквата. Тѣ сѣ синове Божий, тѣ казватъ, и по млади братия на Христа.“

Генералътъ погледна съ ужасъ на онова което той вѣрваше да е грубо богохулство.

„Ужасно — каква гордостъ!“

„Да, тѣ сѣ синове Божий — тѣ иматъ една пѣсенъ за тѣхъ. Що е да бѣде чловѣкъ синъ на Церквата? Стариатъ урядникъ синъ ли е на Церквата? Азъ го видѣхъ да бие Матрона Павловна единъжъ защото мѣжътъ ѿ бѣше отишелъ долу при рѣката съ Щундиститѣ, и кръвъ потече по бузата ѿ отъ удара и тя падна долу.“

„Това бѣше много несправедно. Чловѣкъ не трѣба да удара една жена.“

„Старшината синъ ли е на Церквата? Всяка нощъ той и новиятъ Иудейнъ, както и много други пиятъ водка и се биятъ, и азъ съмъ ги чулъ да произнасятъ името Божие както лѣжахъ пияни въ пѣтя, Еврейнѣтъ като стоеше тамъ и плюваше на тѣхъ.“

„Попѣтъ ли? Азъ знаа нѣкои пѣща за поппа, нѣ нѣма да ви ги кажа защото само азъ ги знаа и никой другъ. Нѣ всѣкой знае какъ той направилъ Люба да си продаде овчитѣ кожи за петнадесетъ копѣйки заради него прѣди той да се съгласи да погребее съпруга ѿ който лѣжа въ избата толкова врѣмѣ щото никой не можеше да влезе дѣто той бѣше. Азъ знаа и по лоши нѣща отъ това. Попѣтъ единъ отъ добритѣ синове ли е?“

Генералътъ бѣше безпомощенъ срѣщо постоянното нападение на Гриша.

„Ние всѣчки сме лоши, Гриша. Никой отъ насъ не живѣе както трѣбува да живѣе.“

„Не, не, това не е истина. Вие не живѣте азъ знаа. Вие сте мой баща, и за много

години никакъ не ми казахте. Защо не ми казахте прѣди години? Единъ Щундистъ не щѣше да стори както васъ. Не е истина че тѣ не живѣятъ както трѣба. Тѣ живѣятъ. Всяка сутринъ, Михаилъ ми каза това — тѣ се молятъ Богу да имъ покаже какво да правятъ — и Богъ имъ показва, и тѣ правятъ това. Азъ чакамъ за Михаила да си дойде и тогава ще му кажа че азъ съмъ Щундистъ. Тогава той ще ме заведе при рѣката, и той и Василий ще ме турятъ въ водата и азъ ще излѣзъ изъ водата единъ истински Щундистъ. Азъ ги видѣхъ единъжъ че сторихъ това съ голѣмия Михей който живѣе тъкмо задъ кабака.“

Гриша ставаше повече и повече възбуденъ, и стоеше съ лицето си къмъ Генерала, очитѣ му дълбоки и пълни съ свѣтлина.

„Момче мое, сине мой, каза стариатъ чловѣкъ, като простре ръцѣтъ си съ умоляване, „нека да не говоримъ по тоя начинъ вече. Знаете ли каква вечеръ е тая? Това е врѣмето да се забравятъ разногласията и да се простятъ онѣзи, ако има такива, които сѣ ни онеправдали. Знаете ли какъвъ денъ е утрѣ?“

Той пришепна на Гриша Името надъ всичкитѣ други имена.

„Да,“ каза Гриша, „той дойде. О, защо не дохожда пакъ изново!“

Тѣ сѣдохъ за дълго врѣмѣ заедно въ заходящата свѣтлина. Тихитѣ гласове на звънеца отъ церковната звънгария които поканвахъ хората наедно за вечерня привлече вниманието имъ. Сърцето на стария чловѣкъ бѣше пълно до прѣливание, и той се наведе надъ Гриша който сѣдѣше при вѣзѣтъ му и го цѣлува.

ГЛАВА XVIII. Пличенскиятъ Проходъ.

Онази бѣше една страшна зима въ Балкана. Рускитѣ солдати колкото и да бѣхъ привикнали на студовитѣ на тѣхния грубъ сѣверенъ климатъ, не могахъ да устоятъ на ужаситѣ прѣзъ онѣзи страшни седмици. Доволно студено бѣше въ полетата на югъ отъ Дунава, нѣ като се вѣскачихъ на високитѣ равнини и мѣчни проходи на планинитѣ, врѣмето стана отъ лошо полошо, и всичкитѣ паднахъ готови жертви на лютостта му.

Най страшна небрѣжливостъ и лошо у-

правление се оказахъ да се е показало отъ отдѣла на комисарията, и до днешния день остава единъ не разрѣшенъ въпросъ да ли или не недостатъкътъ на потребитѣ за храна и дрехи бѣше слѣдствие на криминално нечестиво користолюбие и подкупничество, или само бѣше една отъ нещастнитѣ случки които прѣслѣдватъ щастieto на Русскитѣ армии. Когато студено то врѣме настана, гладнитѣ войски се увѣрявахъ че въ нѣколко дена изобилни потребни отъ кожуен ще сѣ на път за войскитѣ въ България. Седмица послѣдува седмица и само нѣколко отъ тѣзи необходими облѣкла паднахъ въ лагера. Бѣхъ ли тѣ купени или не? Кой знае. Оставихъ ли тѣ поне Руссия? Ако е тѣй, кой ги открадна? Никога не ще се узнае. Огромни сумми отидохъ за покупката на храна. Прѣдполагаше се че царевица и брашно се купи за да бѣде повече отъ достатъчно за нуждитѣ на армията. Нѣ посрѣдъ зимата, обаче, най храбритѣ войници въ свѣта умирахъ отъ гладъ на мухлясала и размѣсенъ съ пѣсѣкъ боклукъ който често бѣше погълзлялъ съ червен, когато Евреи и Християни еднакво, безсвѣстнитѣ спекуланти и приставници, нѣкои отъ тѣхъ високостоящи въ благоволение, челоуѣци съ непочерненъ характеръ, натрупахъ огромни щастия. Нѣмаше роптание помежду храбритѣ момци които страдахъ. Тѣ измрѣхъ съ стотини и хиляди отъ излаганне на пронизителни мразове, пакъ съ стотини и хиляди отъ дисентерия (сюрмекъ), слѣдствие на лоша и недостатъчна храна. Нѣмаше на топло облѣкло, и пѣсѣчливиятъ рѣженъ хлѣбъ, нанесе повече повреда на Русската армия прѣзъ много седмици на оная страшна зима отъ колкото искуството и храбростта на Турцитѣ. То бѣше дори прѣзъ идущата пролѣтъ когато снѣгътъ се стои отъ планинитѣ че пълниятъ ужасъ на миналата зима се оцѣни.

Нѣ колкото привлекателностъ и интересъ и да има въ слѣдванието сѣдбата и щастията на великата войска като тя слѣпешки, но храбро се спъваше прѣзъ дълбокитѣ снѣгове на Балканитѣ, всякой день съ рапорта на търпѣливо постоянство и благородно геройство което рѣдко се срѣща въ хроникитѣ на войски, ние не трѣба да забравимъ че се особено интересуваме съ щастieto на ония малцина лица които сѣ вече минали отъ насъ, съ двамата млади войници които видѣхме за послѣденъ път въ залѣзающа-

та видѣлина на една мирна пролѣтна вечеръ, като бързахъ да занѣматъ мѣстата си на границата, съ младия солдатинъ слуга който ги придружаваше като търсѣше развлечение отъ великата си скърбъ.

Отъ дѣсно и отъ лѣво на южното влизанне на Шипченския проходъ, прѣзъ който главното тѣло на Русската армия влезна въ Тракия веригата на Балканитѣ е по стрѣмна и по прѣсечена отъ колкото къмъ сѣверъ, дѣто слиза по тераси до катъ най послѣ се смѣсва съ полянитѣ на Дунава. Южната страна на Балканитѣ е прѣсечена тукъ тамъ съ дълбоки корита прѣзъ които въ пролѣтъта пороитѣ се стичатъ отъ топящия се снѣгъ отъ върховетѣ. Прѣзъ всичкото врѣме тя е една дива и грапава и немилостива страна, нѣ никога не се чувствува дивото ѣ естество тѣй истинно колкото когато всичката земя е гѣсто покрита съ една дълбока покривка отъ снѣгъ, и люти бури като отъ Сѣверния Полюсъ фучатъ долу прѣзъ гърлата ѣ и коритата ѣ.

На половинъ пътъ между хълмоветѣ които се въздигатъ отъ Тракийскитѣ поляни и равнището на Шипченския проходъ имаше единъ пустъ пунктъ който се считаше отъ Русскитѣ стратегисти отъ такава важностъ, щото единъ смѣсенъ съставъ отъ конници и пѣши се назначихъ да го държатъ. То лѣжи на единъ отъ многото тѣсни пътеки които водятъ отъ поляната да се съединява съгланния проходъ прѣзъ Шипка, и Русскитѣ офицери се бояхъ че освѣнъ ако се силно държи, щѣне да може лесно да даде достъпъ на Турскитѣ Баши Бозуци, които можахъ да ги затрудняватъ въ позицитѣ имъ на Шипка. Въ добро врѣме, съобщение можеше токо рѣчи лесно да се пазн между главното тѣло и ванъ гвардията въ долината на Пличенти. Въ лошо врѣме, и рѣдко бѣше другояче, положението на сто и петдесетъ души въ долината бѣше довольно опасно.

Сергий Алексинъ бѣше поставенъ за водителъ на това напреднало отдѣленне, и бѣше вслѣдствие на неговото постоянно и безсѣнно бдѣние щото долината остана цѣлокупна и че това мѣсто стана по укрѣпено всякой день. Това бѣше едно немилостиво дѣло челоуѣци да се поставятъ тѣй, нѣ милостта е отъ втора важностъ въ случаетѣ на най образованното войнствување. Малкиятъ лагеръ лѣжеше на една рѣтина въ срѣдъ

гърлото помежду двѣ стрѣмни урви, и бѣше изложена на пълната сила на урагани-тѣ които фучахъ долу отъ сѣвернитѣ свѣгове. Снѣгътъ лѣжеше дълбокъ вредъ на около, на всяка проточена скала и всяка точка доволно равна за да го задържи. Задъ лагера бѣше натрупана една грамада дърва които не стигахъ за двѣ нощи прилично отопление, нѣ която бѣше назначена за останалитѣ два мѣсеци и половина да стигатъ. Водата която солдатитѣ пияхъ бѣше отъ стоненъ снѣгъ. Тѣ имахъ още малко чай, а захаръ нѣмахъ, имахъ малко тютюнъ, и нѣщо отъ оскудното снабдѣние отъ твърдото зеленикаво вещество което Евреинътъ доставчикъ наричаше хлѣбъ. За сто и петдесетѣхъ войници, точно двадесетъ овчи кожуси. Нѣкой отъ челоѳцитѣ сполучихъ да водятъ единъ видъ полузамръзнато сжществуване въ тѣмнитѣ лѣтни теути (чадѣри), сега раздърпани и скъсани отъ тѣжко употребѣние, други ископахъ дупки въ снѣга за себе си, снѣжни палати клѣтитѣ хора на смѣхъ ги наричахъ. Тѣ направихъ снѣжни покривки за нѣколкото окаянии конѣ които още бѣхъ живи, и храняхъ ги съ насѣчена слама и онѣзи части отъ зеленикавото смѣшеніе които челоѳчеѳкитѣ гърла не можехъ да глътнатъ. Сто и два десетъ отъ челоѳцитѣ бѣхъ измръзнали въ палцитѣ, рѣцѣтѣ, и лицата си. Повече отъ сто души продължавахъ да пѣнкатъ деня и ноща отъ ревматизмъ въ една или друга частъ въ тѣлата имъ. Цѣлъ день и цѣла нощъ продължаване се каняишето, плюваніето, и трепненіето на истина ли крака и здървени стави съ снѣгъ. Топломѣртътъ бѣше се спрелъ за двѣ седмици на тридесетъ и петъ градуса подъ пула, и една ужасна буря духане отъ сѣверъ непрѣкъснато. Единъ или дваждъ прѣзъ деньтъ, нѣ само за нѣколко минути изведнѣжъ слънцето се помъжи да пробие прѣзъ димкацитѣ се облаци които по-митахъ надъ планинитѣ, нѣ нѣмаше топлина въ болнавитѣ му лѣчи. Въздухътъ бѣше постоянно пълнъ съ тѣнъкъ лѣтящъ снѣгъ който удряше остро като ножъ на лицето. Такъвъ бѣше лагертъ въ долината на Пличенти.

Тукъ съ тѣжкитѣ трудности които имахъ да носятъ до сегашнитѣ хлабоѳи свързани основи и вътъкъ на Сергневитѣ чувства и идеи се вкоравихъ въ твърдия съставъ на характеръ. Осамотеніето му и от-

далеченіето му хвърлихъ го въ самонадѣяностъ, не само въ поведението му въ сериознитѣ му отговорности които почивахъ върху него въ защитата на прохода, и непрѣкъснатото внимание което тѣлесното доброденствие на неговитѣ хора изискуваше, нѣ та-кожде въ извършваніето на една длъжностъ която той бързо се учеше да туря по горѣ отъ всичкитѣ други по нужда и важностъ, порастнуване на неговото естество и на ония надъ които той упражняваше влияние и властъ. Съ промѣненіята и борбитѣ на ония ужасни мѣсеци въ Балканитѣ, продължаваше и постоянниятъ вътрѣшенъ духовенъ испитъ и борба прѣзъ които той мина като каляше ума му и духа му на най високото имъ расположение, и даваше сжщностъ (реалностъ) и сила на идеитѣ му. Великитѣ истини които Михаилъ бѣше го училъ вливахъ се въ душата му слѣдъ дълго и тихо размисление. Лице съ лице съ страшителитѣ сцени на войната, като чувствуваше както никогашъ понапрѣдъ не бѣ почувствувалъ неизвѣстноститѣ на живота, той стана смиренъ и чистъ, и никогашъ ни една тиранска, или намръщена, или безнадѣждна дума не излѣзе отъ него. Михаилъ, знаеиъ че бѣше писалъ на приятеля си Василий, че Сергневитѣ войници го обожавашъ. Това бѣше съвсѣмъ истинно, и сега по-срѣдъ ужаситѣ на положението имъ, съ доказателства на всякой часъ на неговата прѣданностъ и себе пожъртуване прѣдъ тѣхъ, съ неговото постоянно добро расположение и другаруване, както и изобиліето на искусство въ работата му, тѣхната прѣданностъ къмъ него бѣше безъ граници.

Вторий слѣдъ Сергій, повече отъ всякой другъ по важностъ между малката дружина бѣше Михаилъ. Горкиятъ, той бѣ миналъ прѣзъ страшни теглила. Щомъ голѣмниятъ студъ настана той зѣ да се вие отъ ревматизма. Когато се свързъ малко то бѣше за да падне жертва на тифуза. Сергій и всякой челоѳкъ отъ отдѣленіето който не бѣше боленъ самъ си, бѣхъ услужливи на бѣдния проповѣдникъ. Най доброто искусство на полевий фелдшеръ, единъ храбъръ Германски младежъ отъ една приятна колония въ Херсонъ, който умрѣ въ битката на Марица ужасно раненъ, и на когото умирающата молитва бѣше за Царя и войскитѣ негови, се поднесохъ за неговото исцѣление. Великански груби войници отмѣнявахъ единъ други-

го безшумно при ниското му легло, и слѣдѣхъ до него съ неговата горѣща ржка въ тѣхнитѣ рацѣ, като наблюдавахъ промѣненитѣ му очи за повръщанне въ съзнание. Тѣ всички любяхъ Михаила съ една любовъ която бѣше втора само на оная съ която тѣ любяхъ своя командиръ. Всякой отъ тѣхъ бѣше дошелъ въ тѣсно сношение съ кроткия и набоженъ селянинъ на Славо, и бѣше чулъ отъ него великото послание и нѣжното покапване. Въ бълнуванията на треската малката колиба щѣше да се напълне съ грапави сѣверни другари (конници) въ дългитѣ имъ испокъсани кожуси, като плачехъ като дѣца. Лагера прѣстана да пали огнь за цѣла седмица за да се топли на Михаила колибата, и леглото му се направи по меко съ кожуси. Какъ тѣ нарицахъ и оградихъ снѣга около колибата за да исклучатъ леднитѣ течения! За много години послѣ Михаилъ разказване съ сълзи и усмивки повѣстѣта какъ единъ отъ тѣхъ удари единъ замръзналъ жеравъ въ снѣга, и какъ бѣше испеченъ, и сваренъ и супа бѣше направено отъ него, и пакъ испеченъ и сваренъ, за негово особено употребленне.

Малко слѣдъ Рождество Христово за нѣколко дни врѣмето бѣше станало доста ясно и добро, и това бѣше олекчило положението на долината на Пличенти. Слънцето грѣеше приятно на снѣга около тѣхъ, и върховетѣ на планинитѣ прѣдъ долината лѣскахъ въ силната свѣтлина. Пътътъ между малкиятъ и напърдналъ лагеръ и главната войска въ Шипка, нѣщо десетъ часа разстояние, бѣше отворенъ и съобщението между тѣхъ пакъ бѣше станало възможно. Твърдиятъ мразъ който още прѣдодолѣваше бѣше единичката спънка за да могатъ храбритѣ войници да опитатъ съвършено задоволство въ долината.

Рано една сутрина тѣ бѣхъ всичкитѣ на възън заняти съ живи игри които само голѣмпятъ студъ правеше възможно, когато единъ патраулъ извика че двама войници полека слизахъ по прохода отъ Шипка. Изеднажъ всякой стана внимателенъ. Тия бѣхъ първитѣ вѣстители отъ главния лагеръ за двѣ седмици врѣме. Какво да е може да се случи сега. Ще има извѣстия за Капитанъ Сергей, чловѣцитѣ мислѣхъ, и нѣкое движение се очакваше което да промѣни монотонното съществуване.

Тѣ право мислѣхъ. Не щѣше да има вече монотония.

Долу слѣзохъ конницитѣ като се спускахъ въ снѣга. Сергей стъпни на напърдѣ да ги приеме. Тѣ бѣхъ носители на двѣ писма, едното отъ тѣхъ за Михаила отъ Славо адресувано подъ покривка на Сергей, другото едно послание отъ генералъ командира. Сергей скѣса плика и бързо прочете заповѣдитѣ до него. Михаилъ се завърна въ колибата си да размишлява върху едно дълго послание на подробности отъ приятели му Василий. Въ нѣколко минути той се придружи отъ Сергей който изглеждаше блѣдавъ и замисленъ. Трупаритѣ (конницитѣ) които стояхъ около Михаила и го слушахъ като четеше писмото, ту се усминахъ когато той се усмиваше, ту ставахъ сериозни когато на Михаила лицето показваше че нѣщо сериозно се четеше, излѣзохъ си малко засрамени отъ колибата съ влизаннето на офицери на имъ, като се натиснахъ единъ върху другъ на вратата. Тѣ знаяхъ че Капитанитѣ и Михалъ дойдохъ отъ сѣшото село на Украйна, и тѣ отъ себе си усѣтихъ че тѣ искахъ да сѣ на саме нъ прочитаннето на това писмо.

„Нека чуя новинитѣ, Миша. Какъ е Василий? Какъ сѣ тѣ всички? Кажете ми всичко.“

Михаилъ му връчи писмото, и Сергей на бързо прибра тѣсно на тънканитѣ страници като гледаше за нѣщо, за едно име което той го намѣри най послѣ. Новинитѣ на Василий четехъ тѣй: Германецътъ надзирателъ на Красная Балка бѣше тукъ оная день. Той каза че Графинята напусна дома си скоро слѣдъ приглашението на войната, и че той не я е видѣлъ отъ тогава. Тя прѣстоя нѣколко мѣсеци въ Киевъ. Той знае това защото той чу отъ нея по нѣкогани когато ти искаше нѣкои нѣща да се изгъриватъ. Той бѣше въ Киевъ есента, и тѣ казахъ че Ольга Павловна бѣ отишла на България като служанка въ полевитѣ болници, като зѣла съ себе си една млада жена на която тя се виждаше да е много привързана, и която бѣ живѣла съ нея за нѣколко мѣсеци.“

Сергей прочете малкото тѣзи думи пакъ и пакъ, сърдцето му се изпълни съ най страннитѣ, най противодѣйствиущи усѣщания — безгранична любовъ за благородната жена която бѣше се посветила въ улекчаванне болката и окаянството на беззащитнитѣ ранени, която бѣ захвърлила миръ спокойствие и изобилие, любовта на приятели, привлекателността на обществото, за единъ

животъ на постоянтъ трудъ и мъчнотини, и и всегдѣшно размисленіе на сцени отъ убийства и въздѣшаніе по ужаси отъ колкото силата на перото може да опише, и страхъ щото слабата жена отхранена деликатно, може да падне подъ самоналоженния си трудъ и напъжение може сама да се прихване отъ нѣкоя отъ опаснитѣ болести които наказватъ войската позлѣ отъ колкото байонетитѣ и патронитѣ на Турцитѣ.

Той похвърна писмото на Михаила безъ да чете повече отъ него. Повечето отъ разказътъ за събития въ Славо които Михаилъ зѣ да излива паднахъ върху не внимателни уши. Сергей чу за изчезнуваніето на Созоптиевитѣ — за Михаила най неизясними новини за — испититѣ и безпокойствията които Щундиститѣ страдахъ, за Гриша че билъ често въ кѣщата и почти постояненъ другаръ на Генерала, за всичкитѣ малки расправи на селския животъ; нѣ мислитѣ му се въртѣхъ около истинската жена която той любяше, и всичко друго замина по край него незабѣлѣжено. Той стана и си отиде въ тептатата като каза на Михала че на утрѣшния день той на дълго ще говори съ него, и че конницитѣ които се завръщатъ ще зематъ каквито писма той искаше да пише. Опзи дълъгъ разговоръ, обаче, тѣ никакъ не държахъ.

Единъкъ въ тептатата Сергей стана челоуѣкъ на дѣйствиe. Заповѣдта отъ генерала съ която му повеляваше той извади отъ джоба си, и една карта на окръга бѣше развита на малката полева масса и прилѣжно изучена. Той пакъ прочете заповѣдта. Тя бѣше къса, пълна, повелителна — „На Капитанъ Алексинъ въ командата на отдѣленіето въ Пличенти проходъ. — Извѣстие токо пристигнало казва че въ Срѣда сутринята прѣди расъмизуване едно тѣло отъ нередовната кавалерия на неприятеля ще се постарее да пробие пѣтъ прѣзъ една отъ долинитѣ или на истокъ или на западъ отъ васъ. Гледайте съ отворени очи, и ако чуе те или видите нѣщо важно пратете най бързи си вѣстители съ новината. Ако се по кусятъ да минатъ прѣзъ Пличенти държъ мѣстото до край. Неприятелитѣ сѣ триста силни. Подкрѣпление ще ви пристигне Срѣда по пладне.

Това ще бѣде мъчна работа,“ помисли Сергей като мислѣше върху положението. „Разбира сѣ тѣ ще се потрудятъ да пробиятъ пѣтитъ си прѣзъ Пличенти.“ Като повиши гласа, Пратете фелтфебелъ Борисовъ тукъ.“

Религиозни Вѣсти.

ПАПСКАТА ЕНЦИКЛИКА ПО СЪЕДИНЕНИЕТО НА ЦЪРКВИТЕ.

(Продължение и край).

Освѣтъ дѣто е хранителка на вѣрата Църквата трѣбва да достави срѣдствата за придобиванне пскуевого чрѣзъ Христа спасение. Раздаваніето на божественитѣ тайни не се даде безразлично на всички Християни, но на апостолитѣ и тѣхнитѣ приемници, и по този начинъ, по Божнето провидѣние, различно учредено общество «се състави изъ раздѣлени множества народа, едно въ вѣра, едно въ нѣтъ, едно въ учавуване въ усвоѣнитѣ за постиганіе дѣлата срѣдства, и едно като подчинено на една и сѣщата власть.» Тѣй «като не можемъ да си помислимъ за истинното и съвършенно челоуѣческо общество, което да се не управлява отъ нѣкоя върховна власть, то и Христосъ по необходимостъ даде на Своята Църква върховна власть, на която трѣбва да се покоряватъ всички Християни. За съхранение на единство трѣбва да има и единство въ управленіето *jure divino* (по божественно право), и челоуѣцитѣ може да се поставятъ въпъ отъ единта коншара тѣй чрѣзъ ехизма както и чрѣзъ ересъ.

Единството на тази върховна власть може да се узнае отъ положителната и очевидна воля Христова по предмѣта. Понеже Той поиска да бѣде Неговото царство видимо, Христосъ бѣше обизанъ да назначи прѣдставитѣ на земята въ лицето на Св. Петра. Той сѣщо опрѣдѣли щото дадената нему за всегда власть за спасеніето на челоуѣцитѣ да се наслѣди отъ приемницитѣ на Св. Петра. Не може да има съмнѣние отъ думитѣ на сватото писаніе, че Църквата почива на Св. Петра като здаше на своето основаніе. Св. Петръ не можаше да пепѣли тази длъжностъ « безъ власть да заповѣдва, запрѣщава, сѣди, което собствено се нарича *юрисдикция*.» Чрѣзъ властѣта на юрисдикцията се държѣтъ ведео народи и правителства. Почетно първенство и просто право на даване съвѣтъ и наставленіе, което се нарича управление, никога не можаше да даде единство или сила на едно общество челоуѣци.

Прѣноснитѣ изреченія за «ключоветѣ», и за «вързване и развързване» посочватъ на «власть за правяние закони, сѣденіе и наказване» — власть, за която Господъ нашъ казва да е отъ такава широчина и сила, щото Богъ потвърдѣва всичко що се рѣшава отъ нея. И тѣй властѣта на Св. Петра е върховна и абсолютно независима, тѣй що, като нѣма друга власть на земята по-горня отъ нея, тя обгрѣща всичката Църква, и всичко повѣрено на Църквата.

Понеже управляющиятъ авторитетъ принадлежи на състава и образуваніето на Църквата като самиятъ принципъ на единство и стойкость, то ясно е, че е било назначено да прѣмине тѣй на Св. Петровитѣ приемници отъ единъ на другъ. Слѣдователно епископитѣ, които го наслѣдихъ въ Римското епископство, припматъ върховната власть въ Църквата *jure divino* (по божественно право), и това се напѣлно обявява

отъ вселенскитѣ събори и се припознава отъ съизволенieto на древността.

Но ако и да е пълна и върховна властѣта на Св. Петра и неговитѣ приемници, тя не трѣбва да се счита като единичка властѣ. Епископитѣ, които сѣ приемниците на апостолитѣ, «наследуватъ обикновенната имъ властѣ» и „епископскитѣ чинѣ по необходимостъ принавлески на сѣществения съставъ на Църквата.» Слѣдователно тѣ не трѣбва да се считатъ като прости намѣстници на Римскитѣ първосвященници, понеже «тѣ упражняватъ властѣ, която е въ сѣщность тѣхна, и най-истинно се наричатъ обикновенни пастири на людитѣ които тѣ управяватъ.» За съхранение единството въ Християнската Църква прѣди всичко е нужно да има сѣединение между Римския първосвященникъ, приемника на Св. Петра, и епископитѣ, многото приемници на Апостолската Колегия.

Понеже божественитѣ основатели на Църквата е опрѣдѣлили да бѣде Неговата Църква една въ вѣра, въ управление и общение, Той избра и Петра и неговитѣ приемници като директори, и тѣй да се каже, като центръ на това единство. За приличното съхранение на единството въ Християнската Църква не е достатъчно «главата да се е натоварила просто съ службата надзирателъ, или да е билъ облѣченъ съ властѣ да управлява; но абсолютно нужно е да е приелъ дѣйствителна и върховна властѣ; на която цѣлото общество трѣбва да се покорява.» Поради «силата и солидността на основанието «Христосъ обеща, че вратата адови не ще прѣбодѣлятъ надъ Неговата Църква — обѣщание, което трѣбва да се разбѣра за Църквата като цѣло, а не за нѣкои извѣстни части отъ нея. При това, този който е поставенъ надъ стадото, трѣбва да има властѣ не само надъ овцитѣ прѣснати на всѣкъдѣ изъ Църквата, но и когато се събиратъ наедно: Да ли всѣкитѣ овци ведно събрани управяватъ и водятъ овчаря? Да ли приемниците на апостолитѣ събрани наедно съставляватъ основанието на което почива приемникътъ на Св. Петра за да извлечатъ отъ него сила и стойкостъ?»

Папитѣ всѣкога безспорно сѣ упражняли правото да потвърждаватъ или отхвърлятъ рѣшенята на съборитѣ. «Леонъ Великий унищожилъ дѣлата на Ефеския съборъ. Дамаскъ отхвърлил онѣзи на Римпийския, и Адрианъ I. онѣзи на Константинопольския. Двадесетъ и осми канонъ на Халкидонския Съборъ, по самия фактъ че му липсва съгласието и одобренieto на апостолското сѣдаище, приема се отъ всички да е безполезенъ.»

Святото писание свидѣтельствува че ключоветѣ на царството небесно се дадохъ само на Петра, и че обѣщанието за възрване и развърване се даде на апостолитѣ и на Петра, и нѣма нищо което показва че апостолитѣ приехъ върховна властѣ безъ Петра или противъ Петра. Такава властѣ тѣ навѣрно не приехъ отъ Исуса Христа. Заради това въ рѣшенieto на Ватиканския Съборъ относително естеството и властѣта на *приматството* (първенството) на Римския първосвященникъ не се излага новозислено мнѣние, но достопочтеното и постоянно вѣрвание на всички вѣкове.

— *Дѣтѣ названія за едно и сѣщо нѣщо.* Прѣди нѣ-

колко вѣме покойникътъ Джамски Епископъ държалъ слово прѣдъ студентитѣ на Оксфордския Университетъ, въ което той направилъ слѣдующето заслужено мѣмране на онѣзи незрѣли «мислителѣ» който съ надмѣнностъ се прогласиватъ за «агностици.» Той казалъ; «Вий млади момци много се гордѣте да се наричатъ *агностици*. Тази е Гръцка дума. Не мисль че обичате толкова, еднозначущата дума *игнорамусъ*.»

(Гръцката дума *агностики* значи незнающъ или невѣжа. На Английския Латинската дума *игнорамусъ* се употрѣбява за укоръ, сѣщо както на Български думата невѣжа. Вѣл. Ред).

— *Припознаванетоъ Мессия.* Ирѣн. А. С. Морхаусъ, папиръ на една отъ Методисткитѣ Епископални църкви въ гр. Нью Йоркъ дава слѣдующето интересно описание за начина по който Евангеликитѣ вѣсѣ работи помежду Еврейтѣ въ ови градъ: «Нѣщо прѣди двѣ години единъ младъ интеллигентъ Еврейтъ, чийто майка е твърдѣ богата, билъ помоленъ отъ нѣкои Евреи да отиде и растури събранieto на една Християнка Еврейска мисия. Проповѣдиникътъ прочелъ Ис. 53-та глава и други пророчества за Христа. Младецътъ си рекълъ, Това е нашата Библия. Защо не земите Християнската Библия, Новия Завѣтъ.» До като слушалъ доказателствата за изпълнението на пророчествата отъ Спасителя, младиятъ Еврейтъ се убѣдилъ, и на скоро слѣдъ това станалъ Християнинъ. Той билъ пзванденъ отъ работа отъ господаря си, който билъ Еврейтъ, и говелъ отъ своитѣ людие. Той билъ обезнаслѣденъ отъ майка си и страдалъ отъ нѣмотия, но останалъ вѣренъ. Той дойде въ нашата църква, биде кръстенъ прѣди десетъ мѣсеца, и неговътъ усърденъ Християнскъ животъ е убѣдилъ неговитѣ приятели Евреи, че това що казваше е истина и че бѣше намѣрилъ Мессия. Нѣщо прѣди четири седмици единъ младъ, интеллигентъ приятель, комуто бѣше обещанъ изпълнението на пророчествата отъ Спасителя, дойде на нашитѣ събрания, и като падна на колѣна, съ лицето на рѣцѣтъ си, почна да се моли; О Боже Авраамовъ, Исааковъ, и Якововъ, моля Ти се открий ми Мессия. Ако е дошелъ, моля Ти се, стори да познамъ това, и съ усърдна, подвижническа молитва, той слѣдѣ да се моли. Като стаяхъ, турѣ рѣката си на гърдитѣ си и каза: 'Имамъ миръ, който никога не съмъ ималъ по-прѣди. Въ събраниято на откритото мѣсто прѣдъ църквата въ Недѣля, токо прѣдъ църковната служба, той говори на събраното множество, повечето отъ Евреи, и усърдно имъ каза, че Христосъ на Новия Завѣтъ е Сило, за когото Яковъ и пророцитѣ сѣ говорили. Единъ високообразованъ Еврейтъ, твърдѣ много уважаванъ отъ Еврейтѣ поради познанието си съ Талмуда и Палестинскитѣ списания, като слуша Еврейца, който бѣше приелъ кръщение, каза му съ дълбоко душево възвѣние, О спри, ти расквашашъ и моята вѣра. Младецътъ отговори, 'Вий сега добивате свѣтлина, и сте отговоренъ прѣдъ Всемогущаго за нѣтъ по който ходите. На 25-й миналий м. Юний този человекъ бѣше на умрание на шестдесетъ годишна възраст. Споредъ обичая десетъ отъ старѣйшинитѣ Евреи стояли около него и се молили на одного Бога да го приеме въ жилицето

на патрархитѣ и пророцитѣ, когато внезапно умирающиятъ Евреинъ извикалъ. 'О, Исусе Назарянинъ, помилуй ме; Исусе Назарянинъ, спаси ме.' Старѣшинитѣ се опитали да го умиятъ, но като Вартимея той викналъ повече, и така слѣдвалъ до кѣтъ дошла мирната тишина на смъртта. Като чухъ за това въ сутрешното класно събрание, азъ извѣстихъ че ще проповѣдвамъ вечерта връхъ покаянието на разбойника на кръста, и тази седмица трима други Евреи търсятъ Спасителя. Азъ имамъ по-голяма вѣра нежели прѣзъ всичкото единадесетъ и петъ годишно наистрѣство въ този градъ въ утвърдението на апостола за времето когато ще дойде пълнотата на изпичитѣ, и покривалото ще се прѣмахне, 'и отъ Снопъ ще излезе Избавителъ и ще отвърне нечестнето отъ Йкова'.

ПОСЛѢДНОТО ЗАВѢЩАНИЕ НА Г-НА ГЛАДСТОНЪ.

Г-нъ Гладстонъ не прѣстава да работи и въ напрѣдвалата си старостъ. Наскоро той е написалъ едно забѣлжително *въведение* за една твърдѣ важна книга, обнародвана въ Шикаго, Америка — „The People's Bible History“ (Общонародна Библейска История). Хубавитѣ и здрави мисли, които достопочтенниятъ старецъ изказва въ казаното въведение, заслужаватъ вниманието на всички чловѣци. Въ това си въведение Г-нъ Гладстонъ дава и много добри съвѣти на тѣзи които буряватъ съ политиката.

Ний привеждаме по-долу нѣкои отъ главнитѣ му съвѣти къмъ политикитѣ.

„Да ме извинятъ, ако прѣди да свѣршѣ, и прѣди да се докоснѣ до прилаганieto на Священото писание на вътрешния животъ на цивилизования чловѣкъ изобщо, ще осмѣля, да отправя нѣколко думи къмъ онии разрѣди, на които съмъ билъ членъ повече отъ шестдесетъ години наредъ — разрѣда заниятъ въ политическа работа и облѣченъ съ значителна сила въ управление работитѣ и водение сѣдбицѣ на чловѣцитѣ. Въ своето отечество съмъ забѣлжилъ, че тѣзи които образуватъ тѣзи разрѣди, сѣ поднаднали подъ отрицателния или *агностическия* духъ на времето въ много по-малка степенъ отколкото други нѣкои разрѣди. И даже, като разширявамъ обема на тази забѣлжка, искамъ да кажѣ, че тѣзи лица които по навикновение сѣ добрѣ запознати съ мотивитѣ, поведението и работитѣ на други чловѣци, много по-малко се увеличатъ въ безвѣрие отколкото разни специалисти, чинто занятия ги съдружаватъ съ литературата на въображението, съ отвлѣчено умозрѣние, или съ изучаване историята и състава на невѣдую-

шевлената природа. До толкова тѣ сѣ наистина честити въ своя жрѣбей. Тѣмъ трѣбва да се честити още и за това, че доброто, що струватъ, има привилегията, както и злитѣ имъ дѣла, иматъ злочестията, да дѣйствуватъ изведнѣжъ върху характера, състоянието, и перспективата. не само на частни лица, но и на голѣми маси отъ тѣхнитѣ съчловѣци. Тѣ сѣщо се радватъ на твърдѣ голѣмо прѣимущество, което, негли, не всѣкога прилично оцѣняватъ, въ свободнитѣ, и дѣятелни, макаръ и по нѣкогашъ волни, коментарии които печатѣтъ и публиката правятъ за тѣхнитѣ постѣпки. Могълъ бихъ повече да говорѣмъ връхъ това, но спирамъ. Но пакъ отличителнитѣ чѣрти на тѣхната професия, не сѣ всички отъ този розовъ или благоприятенъ шаръ. Тѣ сѣ подъ особени изкушения, не само да сѣдятъ съ безмѣрна строгостъ дѣлата, но и криво да тѣкуватъ и подозиратъ мотивитѣ на тѣзи противъ които се борятъ или съ които се събиратъ. Тѣй за самозащита както и за прѣслѣждане на своитѣ цѣли, които ний можемъ да прѣдположимъ че сѣ въобще законни, тѣ въ избора на срѣдства биватъ наклонни, безъ нѣкое видимо отбиванне отъ личната честностъ, да си играятъ по хиляди начини съ собствената си смѣстивна цѣлостъ. Най-послѣ, колкото повече тѣ сѣ дѣйствителни мѣжне и съ изпълнителна сила, тѣ биватъ наклонни, отъ поглѣщающия интересъ на своето занятие, и повелителното, и тѣй да се каже, властвующето естество на требованиямита му връхъ тѣхнитѣ способности, да се привеждатъ въ едно състояние на умствено изнурение, което, много по-неусѣтно отколкото простото нѣмане свободно време, лишаватъ ги отъ умствената енергия потрѣбна за изпълнение разни други длѣжности, или да посрѣщнатъ и се отнесѣтъ съ изслѣдователно сѣжжение къмъ заплѣтени проблеми или трудни за разрѣшение въпроси.

Види се, прочее, че тѣ сѣ призовани на високо, но опасно звание, което изобилува отъ благоврѣмия отъ една страна и опасности отъ друга. Принципътъ на испытание, който се прилага на всички чловѣци, за тѣхъ има съвсѣмъ особено прилагане и тѣ повече даже и отъ членове отъ обществото въобще, иматъ нужда да пиятъ, отъ водата отъ която който пие нѣма вече да ожеднѣе. Силата на всичкитѣ тѣзи съображения се увеличава отъ явната наклонностъ на на-

стоя щето, и вѣроятно и на бъдещето, да се умножаватъ службитѣ на правителството и да се принасятъ въ области по-прѣди прѣдоставени на разума и съвѣстѣта на частното лице; тъй щото рисковетѣ имъ сѣ много увеличени, заедно съ наградитѣ имъ за плодovitостъ въ добротворство. Алтернативата отворена за тѣхъ чрѣзъ избиране между доброто и злото е отъ грамадна важностъ. Истина е че Новиятъ Завѣтъ се занимава съ всѣмъ малко съ специалността на тѣхната професия, нъ сѣщо истина е, че той хвърля за тѣхна полза ярка свѣтлина врѣхъ добродѣтелитѣ смирение, любовъ, справедливостъ, и правствена смѣлость, безъ които тѣхната професия е сѣтъ, и имъ общава въ усърдното, и по възможности систематическо прочитане най-богатитѣ резултати на честната опитностъ.“

ГЛЕДАЙТЕ НА ГОРѢ.

Единъ отличенъ проповѣдникъ далъ на свѣта прѣди нѣколко години едно мотто, на което първитѣ думи гласѣли: „Гледайте на горѣ, не на долу.“ И това мотто е било изворъ на вдъхновение на всички които искатъ да ходятъ съ лицата си отправени къмъ небето.

Има една стара приказка, която разказва за единъ човекъ, който като намѣрилъ една златна монета въ праха покрай пътя, отъ онова врѣме държѣлъ очитѣ си наведени все на земята, и така изгубилъ всичката хубостъ на горния свѣтъ, на вълнуващи се дървета, и високи планини; на свѣтящи звѣзди и измѣняющи се облаци.

Съ главата на гърдитѣ си той ходялъ като не виждалъ нищо, не се грижалъ за нищо друго освѣнъ за златото, което се на дѣвалъ да намѣри въ праха до позѣтѣ си.

Има мнозина които прѣминаватъ прѣзъ свѣта по сжия начинъ, като търсятъ това що е земно, и нито веднѣжъ не гледатъ на горѣ къмъ Бога и небето.

Едни слѣдватъ удоволствие, други търсятъ злато, а много повече прѣкарватъ врѣмето си въ да забѣлѣзватъ и се ядосватъ за малки злини и мѣнотии въ живота, вмѣсто да гледатъ на горѣ за да видятъ хубавитѣ и развеселителни нѣща.

Много повече хора остарѣватъ, добиватъ набръчкани отъ грижи лица, като се вайкатъ за нищожни нѣща отколкото за истин-

ски мѣнотии. Но нѣма неволя колкото тежка и да е, и мѣнотия колкото голѣма и да е, която да не може да се облекчи чрѣзъ гледане на горѣ и просяние оная помощъ, която се дава тъй щедро на всѣко копнѣюще и повѣряюще се сърдце.

Ако сте обезсърдени, гледайте на горѣ и просѣте отъ Бога да ви даде сила да носите товара си. Ако сте изкушени, помигѣте че Синъ Божий се въспротиви на искушението. Гледайте на Него въ врѣме на пужда и гледайте съ упование на вѣра, и Той ще чукне вѣтъ ви.

Почивайте врѣхъ Вѣчната Канара, онази безопасна твърдина за всѣка искушена душа. Гледай на горѣ, ти който се съмнѣвашъ, боишъ, грѣшишъ и скърбишъ, и вѣрвай че Богъ ще ти даде сила да живѣешъ благо-родно, ако ти Го призовавашъ.

ДИХАНИЕТО НА БОЖИЙ ДУХЪ.

Слѣдъ посѣщението на Г-на Муди въ Глазго прѣди нѣколко години особенни съживителни проповѣднически служби се държѣли въ една отъ голѣмитѣ църкви дѣто билъ пастиръ Д-ръ А. Бонаръ. Въ едно отъ тѣзи събрания, слѣдъ като се то почнало, влѣзълъ Д-ръ Бонаръ и като отишелъ до платформата, той турилъ ржката си на пармаклѣка и казалъ:

„Усѣщали диханието на Духа Святаго въ това мѣсто тази вечеръ.“

Една млада жена се обърнала къмъ Христа чрѣзъ онова просто изрѣчение. На Духа Святаго се отдала почетъ, и Неговата работа е да обличава свѣта за грѣхъ, за правда и за смѣдъ.

Колко събрания има въ които „диханието на Духа Святаго“, едва ли може да се съзрѣ. Има енергия, усърдие, шумъ, пѣсние, възбуждение, патосъ, хубава музика, понѣкогашъ грѣмливо говоряние; но человекѣ излизатъ каквито сѣ влѣзли, неспасени, не събрани, неблагословени, защото *диханието на Духа Святаго не е тамъ.*

Но има събрания, дѣто числото на присѣствующитѣ е малко, и дѣто има малко шумъ, малко възбуждение, но тамъ се носи надъ всички диханието на Духа Святаго. Духътъ, който се носѣше надъ лицето на бездната при утрото на миросъзданието, носи се и тамъ, обличава человекѣ за грѣхъ, обръща сърдцата имъ къмъ Бога живаго, управлява ги, завладѣва ги.

Тъй и апостолътъ казва на Коринтската Църква, когато се събирали въ едно мѣсто, подъ водителството на Духа Святаго, „ако всички пророчествуватъ и влѣзе нѣкой невѣрникъ или простакъ, той отъ всичко се изобличава и отъ всичко се испитува; и така скришнитѣ на сърдцето му ставатъ явни; и той ще падне на лицето си, ще се поклони Богу, и ще исповѣда че наистина Богъ е между васъ.“ (I Кор. 14; 24-26).

О, да имаме повече отъ „диханието на Духа Святаго“ въ събранията на Божитѣ людие! Ний може да прахосваме своето дихание въ усърдие, въ безполезни усилия да убѣждаваме, и да спасяваме челоуѣци; но ако диханието Божие духне надъ тѣхъ, то Този който създаде всичко отъ начало, може и сега изново да създаде челоуѣцитѣ въ Христа Исуса за добри дѣла. Ако църквата е създадена за да бѣде обиталище Бо-Божие чрѣзъ Духа, тогазъ не врѣди кой другъ влиза, или какво друго дохожда, ако Духъ Святий не духне въ събранието, „тѣлото безъ духа е мъртво.“

Научни Вѣсти.

Връщанието на Д-ръ Нансена, експлоратори (изслѣдователя) на Сѣверния Полюсъ. Д-ръ Нансенъ, който нѣщо прѣдн три години трѣгнѣ съ кораба *Фрамъ* за да прѣмине полярния басейнъ, прстигналъ благополучно въ Вардо, сѣверна Норвегия на 1/13-й миналий Августъ съ парахода *Уиндвардъ*, който го довелъ отъ земята Францъ Иосифъ, слѣдъ като оставилъ провизии за Джаксонъ — Хармсвортова походъ.

Д-ръ Нансенъ е сполучилъ въ похода си повече даже отколкото и най-жаркитѣ му приятели се считали за възможно прѣзъ врѣмето прѣзъ което е работилъ и съ способа който бѣ умишлено усвоилъ. Той не е стигналъ до Сѣверния Полюсъ, но е извършилъ нѣщо, което мъчно ще може да се надмине. Д-ръ Нансенъ е сполучилъ да достигне нѣщо до 250 мили до Сѣверния Полюсъ, около 200 мили по-далечъ отъ кой да е експлораторъ.

Тѣкмо три години има отъ какъ Нансеновѣтъ походъ замина отъ Норвегия. Тѣ сж опитали да стигнатъ до устието на рѣката Олонекъ, за да се снабдѣтъ съ повече кучета ва похода, но помислили по-добрѣ да не вли-

затъ въ рѣката. Спорѣдъ Д-ръ Нансена нѣманието кучета му въспрѣпятствувало за да не стигне по-далечъ къмъ сѣверъ отколкото стигналъ. Но можемъ да се съмнѣваме да ли още нѣколко кучета щѣхъ да му дадѣтъ възможность да стигне до Сѣверния Полюсъ. Той потеглилъ сѣверно къмъ сѣверната частъ на Ново-Сибирскитѣ острови. По-нататкъ той не видѣлъ знакове на суша освѣнъ нѣколко прѣснати острови. Малко повече отъ мѣсецъ отъ какъ кораба *Фрамъ* напусналъ Югорския Проливъ той билъ заграденъ отъ леда при Ново-Сибирскѣ Острови. Тогазъ той трѣбва полека да се е носилъ къмъ сѣверо-западна посока защото, когато прѣзъ Мартъ 1895 год. Д-ръ Нансенъ и безстрашливия му другаръ Иоансенъ напуснали кораба, той билъ зелъ само около 460 мили. Но пакъ прѣзъ това врѣме корабътъ достигналъ на 83° 59' сѣверна широчина, около 30 мили по-далечъ отколкото кой да е другъ корабъ. Когато Д-ръ Нансенъ и неговитѣ другари напуснали кораба съ своитѣ шайни и слаби ладии за да прѣдприематъ най-забѣлжителното негли сѣверно пѣтешествие що се е прѣдприело до сега, пѣтуванieto имъ било мноло бързо. Въ три седмици тѣ извървѣли около 200 мили, стигнали до най-високата сѣверна точка, 86°, 14', а самъ Нансенъ влѣзълъ 12 мили по-навѣтрѣ съ *скии* — снѣжни обувки — за да види каквото можалъ да види. Снѣгътъ билъ толковъ грапавъ, щото двамата експлоратори били принудени да се върнатъ и да потеглятъ къмъ югъ, и едно трудно четиримѣсечно пѣтувание ги завело на земята Францъ Иосифъ, гдѣто тѣ стигнали на 6-й Августъ 1895 год.. Прѣзъ това пѣтувание тѣ били крайно утѣснени, и се принудили да заколятъ всичкитѣ си кучета. Тукъ тѣ установили зимната си квартира и си направили колиба отъ камѣкъ, мѣхъ тюленски кожи, а прѣдъ вратата укачили мечешки кожи. Ту убивали тюлени и сѣверни мечки, главно послѣднитѣ, и употребявали китова масъ за гориво. За добра честь тѣ не били далечъ отъ мѣстото, дѣто Г-нъ Джаксонъ ималъ зимната си квартира.

Побърканъ отъ неточности въ Пеировата харта, и като не можалъ да установи дѣ се намира, и двата му хронометра спрѣли, Нансенъ трѣгналъ прѣзъ миналий м. Юний да пѣтува западно къмъ Сницбергенъ по леда; това негово пѣтувание щѣше да бѣде твър-

дѣ опасно и вѣроятно невъзможно. Слѣдъ като извървѣлъ около три мили по леда, той билъ случайно срѣщанъ на 17-й Юлий.

Капитанъ Браунъ, управляющъ парахода *Уиндвардъ*, като описва пристигването на Д-ръ Нансена въ негова параходъ, казва: „Ний го привѣствувахме съ трикратни урра. Първитъ му думи бѣхъ: — Какъ е жена ми и какъ отива Норвежката политика?“

Банкетъ се далъ въ Вардо въ Недѣля въ честь на експлоратора. Д-ра Нансенъ държалъ рѣчь, въ която той много похвалилъ своитѣ другари и благодарилъ на членове-тѣ на Джаксонъ Хармсвортова походъ за тѣхното гостоприсметство. Въ Вторникъ параходътъ *Уиндвардъ* пристигналъ въ Хамерфестъ, гдѣто Г-жа Нансенъ очаквала своя съпругъ.

Споредъ единъ Норвежки вѣстникъ Д-ръ Нансенъ билъ заявилъ, че не щѣлъ вече да се опитва да стигне до Полюса съ корабъ, но че ще поведе може би походъ съ шайни отъ земята Францъ Иосифъ, понеже не счита пѣтешествието опасно отъ ови пунктъ.

Научнитѣ резултати отъ наблюдѣнията на Д-ръ Нансена се описватъ като великолѣпни. Нѣколко до сега неизвѣстни острови сѣ били открити и положеніята имъ наблюдавани. Д-ръ Нансенъ казва, че като напръдвалъ къмъ сѣверъ той намѣрилъ водата 3,8000 метра дълбока, и подъ една дълбочина отъ 190 метрата ставала твърдъсушно по-топла.

— *Лъвоветъ въ Индия.* Сп. *Zoologist* за м. Августъ дава нѣколко свѣдения по увеличающата се редкостъ на лъвоветъ въ Индия. Казватъ че се намирили още нѣколко въ околноститѣ на Сузаратъ и Кудъ; но това види се да е погрѣшка: въ послѣдната мѣстность, никогѣ вѣроятно не е имало лъвовѣ. По настоящемъ се намиратъ лъвовѣ само въ гората Гиръ, въ Катияваръ. Тѣ сѣ изчезнали отъ Раджкотъ, дѣто сѣ изобилували до 1832 год., отъ Барданскитѣ хълмове, и отъ много други мѣстности, дѣто сѣ се намирили въ голѣмо число. Не ще да се виждатъ за твърдѣ дълго врѣме и въ въпросната гора. По-прѣди ловцитѣ не смѣяли да влизатъ на вжтрѣ въ гората по причина на разбойници, които се крияли въ нея и по причина на трескитѣ. Но отъ нѣколко години, гората изчезва малко по малко, присушава се, населява се, и лъвътъ вижда да се намалява всѣки день областта му. За да въспре свършенното му истребване Ка-

тияварскиятъ Дурбаръ е запрѣтилъ ловеніето на лъвовѣ за шестъ годишенъ периодъ. Но съ това едва ли ще се постигне цѣльта, ако сѣщеврѣменно не се установи горска резерва. Относително Катияварскиятъ лъвъ, една страшна легенда се бѣше распространила отъ нѣколко години: казвали се че уикъ нѣмалъ грива. Това е погрѣшка; но Индийскитъ лъвъ е сѣ по-малкъ отъ Африканскитъ.

— *Погодѣтъ сѣ балонъ на Г-на Андре.* Прѣди нѣколко врѣме Г-нъ Андре трѣгналъ съ балонъ къмъ сѣверния полюсъ, както бѣше извѣстилъ. Той се намиралъ сега на Сницбергенъ съ балона си готовъ за трѣгване; но понеже вѣтроветъ не сѣ били и още не сѣ благоприятни, то походътъ му се отлага за идущето лѣто.

— *Села отъ Пигменъ въ Гиния.* Единъ Американецъ, пѣтующъ търговецъ, който имтувалъ изъ Гиния, писалъ на единъ сътрудникъ на сп. *Science*, за да му извѣсти, че е открилъ села Пигменски (отъ джуджета), казанитѣ Пигмен сѣ 1 метръ и 40 сантиметра високи и иматъ червеносѣдѣтъ шаръ. Хумболтъ бѣше слушалъ за пигмейски плѣмена въ онѣзи страни, но се съмнѣвалъ въ истинността на тѣзи извѣстия. Интересно ще бѣде да се получатъ допълнителни свѣденія по това откритие.

— *Землетресение въ Германия.* Г-нъ *Герландъ* разказва въ едно Германско научно списание издаваемо въ Берлинъ, за землетресението станало на 22-й Януарій, 1896 год. въ юго-западната страна на Германия. Трусътъ досѣгналъ единъ поясъ около 40,000 квадратни метра, и види се да е ималъ началото си въ значителна дълбочина, защото забѣляванитѣ врѣмена за произвеждане на явленията сѣ почти сѣщи за всичката страна.

Трусътъ траялъ около 5 секунди; види се да е билъ бързо сътресение, което се прѣдавало по посока отъ истокъ къмъ западъ или взаимнообразно, макаръ че въ Стасбургъ и Щутгартъ, посоката на сътресението види се да е била вертикална. Нѣщо забѣляжително, извѣстни изолирани повърхности въ досегнатата страна не усѣтили труса; това е случайтъ на примѣръ съ страната на Жура дѣто мѣстноститѣ Локль и Шо-де Фондъ, сѣ единичкитѣ станции, които сѣ записали труса.

— *Прилаганията на електричеството въ А-*

мерика. Спорѣдъ сп. Scientific American, числото на телеграммитѣ испращани всѣка година на Съединенитѣ Държави на Америка не ще да е по-долу отъ 65 милиона и числото на разговори съ телефона достига цифрата 750 милиона.

Има 2700 централни станции за електрическо освѣтление и 7000 изолирани станции за освѣтление на разни здания. Тѣзи станции хранятъ (поддържатъ) 1 милионъ електрически лампи отъ единъ видъ и 15 мил. отъ другъ видъ, безъ да се говори за повече отъ 100,000 електрически мотори.

Има повече отъ хиляда електрически трамваи съ 12000 километра линии и 2500 кола, и прѣсмѣта се, че прямо или косвенно електричество дава работа на 2,000,000 души.

— *Искусствено произвеждане на дъждъ.* Въпрѣки съвършенната несплука на опититѣ — впрочемъ твърдѣ алѣ разбрани — които се направиха прѣди нѣколко години въ Съединенитѣ Държави, особено въ Държавата Тексасъ, за искусствено докарване на дъждъ, подобни опитвания станали и въ Южно-Американската република Трансваалъ. И тѣзи опити не се сполучили, но сѣ дали поне поводъ за твърдѣ любопитно политическо разискване въ Волксраада (Народното Събрание). Нѣкои отъ прѣдставителитѣ осъдили тѣзи опити като противорелигиозни, свѣтотатствени и богохулни. Г-нъ Волмарансъ казалъ, че тѣзи опити прѣдизвикватъ Божия гнѣвъ, на което Г-нъ Бирканщокъ отговорилъ, че тѣ просто прѣдизвиквали дъждъ, и че нѣмало въ тѣхъ нищо по-святотатствено отколкото въ пърнитѣ опити на Франклини съ хвърчилото. Прѣдсѣдателътъ се намѣсилъ и казалъ че е чудовищно нѣщо да се хвърлятъ топове на облацитѣ; то не е освѣнъ едно прѣдизвикателство на Всемогущото, и това дѣло трѣбвало би да се наказва като прѣдстѣпление. Най-послѣ съ 15 гласа противъ 10 се рѣшило че опититѣ сѣ прѣстѣпнически и святотатствени и че ще се запрѣти слѣдванието имъ. Очевидно е, прочее, че тѣзи опити не сѣ дали удовлетворителенъ резултатъ.

Получиха се въ Редакцията вѣстниците: „Пловдивъ“, „Народни Права“, „Свобода“ и др. и Списанията „Войнишка Сбирка“, „Медицинска Бѣсѣда“, „Домашенъ Приятелъ“, „Искра“, „Медицинска Сбирка“, „Звѣздица“ и др.

Изъ Нашия Общественъ Животъ.

НЕДѢЛНО УЧИЛИЩЕ ВЪ ПЛОВДИВЪ.

Съ голѣмо удоволствие прочетохме *Поканата*, обнародвана въ 29-й брой на *В. Пловдивъ*, отъ 22-й Августъ, за отварянieto на Недѣлно Училище въ гр. Пловдивъ. Поканата гласи: „За работници, чираци и други жители Пловдивски, които сѣ останали назадъ въ своя умственъ, духовенъ и материаленъ напредѣкъ, се отваря *Недѣлно Училище* въ благотворителний домъ, Улица и пр.

Въ това училище се прѣдава краснописание, правописание, свободенъ прочитъ, и се държатъ рѣчи върху полезни практични прѣдмѣти.

Поканата е за всички безъ разлика на възраст, вѣра и народностъ.

Уроцитѣ се прѣдаватъ безплатно.

Учението подкача отъ първата *Св. Недѣля* на м. Септемврий, на 8 часа сутринта.

Отъ нѣколко любители на човѣшкий напредѣкъ и добруване.“

Отрадно явление е това у насъ дѣто всрѣдъ разгаря на партийнитѣ борби въ интеллигентния градъ Пловдивъ се рѣшаватъ нѣколко любители на човѣшкия напредѣкъ и добруване да отворятъ *Недѣлно Училище* за работници, чираци, слуги и други жители Пловдивски, които сѣ остали назадъ въ своя умственъ, духовенъ и материаленъ напредѣкъ. Това показва че и между насъ има хора, които не мислятъ само за себе си, за собственитѣ си интереси, но и за доброто на други около тѣхъ; хора които си задаватъ въпроса: какъ можемъ да помогнемъ на сиромаситѣ и невѣжпитѣ около насъ. Въ нашето отечество има широко поле за плодovitа дѣятелностъ особено въ умственната и нравственната сфера. По тази частъ, нека си го признаемъ, твърдѣ малко се върши отъ частна инициатива. Ний желаемъ успѣхъ на дълготрайностъ на *Недѣлното Училище*, което се отваря въ Пловдивъ.

Съжалѣваме само, че ако и да се казва въ Поканата че Училището се грижи и за *духовния* напредѣкъ на разнитѣ „работници, слуги, чираци и други Пловдивски жители“, които ще го посѣщаватъ, отъ прѣдмѣтитѣ, обаче, които ще се прѣподаватъ, се вижда че за духовния или религиозния имъ напредѣкъ нищо нѣма да се сторн.